

Derken

– KARAM-41 · 08 Haziran 2018

Saçıldık dört bir yana, zalim yıllar savurdu,
Kaçamadık önünden, rüzgâr salladı durdu,
Hüzün hoyrat ısırdı, zaman arkadan vurdu.
Çarçur ederken ömrü, sandık ki vakit erken,
Terk etti gençliğimiz, çocuğuz daha derken.

Nereye gidiyorduk, toyduk emin değildik,
Rehberimiz kargaydı çöp gördükçe eğildik,
Bir kocaman cahildik, ne bilgin ne ehildik.
Sandık ki bitmeyecek, saçıp israf ederken,
Terk etti varlığımız, tükenmez asla derken.

Zahmetsiz eritirdik, misal taşı yutsaydık,
Ağaçları sökerdik, gövdesinden tutsaydık,
Uyku serden kaçardı, öğünü unutsaydık.
Sandık ki böyle gider, abur cuburu yerken,
Terk etti sağlığımız, dikkat ederiz derken.

Çok kıymetli günleri, boş yere heba ettik,
Ömür meğer servetmiş, gaflet ile tükettik,
Em olmadık kimseye, ne kendimize yettik.
Ölüm akla gelmedi, mevki rütbe seçerken,
İşte bitti ömrümüz, daha var falan derken.

Dünya ecre tarlaymış, ekemedik geç kaldık,
Gaflet kapladı kalbi, bir hoş uykuya daldık,
Hani ya akıllıydık, ne tembel ne aptaldık.
Şimdi dağarcıklar, boş, uzun yola giderken,
Kalmadı ağızımız, sonra toplarız derken.